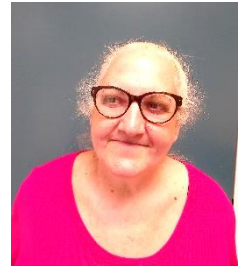

Vrijwilligers Vertellen

Fanny Chayoun
56 jaar

Gastvrouw op dinsdagmorgen

Vrijwilligster bij de S.U.S. sinds 2016

Ik kwam hier zo'n vijf jaar geleden via Monique van stichting MEE. Ik vind het hier leuk. Even uit huis zijn, met mensen omgaan en het werk. De taal ken ik al, maar leer ik steeds beter. Thuis spreek ik Nederlands en Hebreeuws. Met mijn kinderen spreek ik meestal Nederlands.

Hiervoor was ik eigenlijk alleen maar thuis, deed ik geen vrijwilligerswerk en geen betaald werk. Ik hield me bezig met de kinderen en het huishouden.

In Israël zat ik twee jaar in militaire dienst. Dat is daar verplicht voor alle vrouwen. Alleen als je gaat trouwen, dan hoef je niet. Ik was 18 jaar. In het begin vond ik het moeilijk en zwaar. De eerste drie maanden mocht je helemaal niet naar huis, daarna mag je elke twee weken of elke week naar huis. Ik leerde er veel: hoe je met mensen moet omgaan, respect hebben, netjes zijn en op tijd komen. Je leert heel veel goede dingen voor later in je leven. Dat vind ik heel belangrijk. Daarna werkte ik twee jaar als secretaresse.

Mijn man leerde ik in Israël kennen, daar woonden we samen. Ik kwam naar Nederland, omdat ik in Israël niet mijn man mocht blijven vanwege het geloof. Hij is moslim en ik ben Joods, dat mag niet. Dan mag je niet met elkaar trouwen, daarom kwam ik hier. 15 jaar ging het heel goed, maar de laatste 15 jaar ging het niet goed, het geloof kwam ertussen. Mijn man wilde de kinderen naar de Islam trekken, maar ik was daarop tegen. Nu is hij weggegaan.

Ik heb vijf kinderen. Ze hebben de Nederlandse mentaliteit. Ze doen soms aan de ramadan en soms aan Joodse feesten, maar ze zijn geen moslim en ze zijn niet joods. Ze doen aan allebei een beetje. Ik zeg niet 'moet', want dat gaat niet. Ze doen wat ze willen. Ze hebben gelukkig geen problemen met mensen, want ik heb ze een goede opvoeding gegeven en daar ben ik echt blij om.

Ik heb nog vijf zussen en drie broers, waarvan er één is overleden. Ik ben de jongste. Ze wonen allemaal nog in Israël. Toen ik hier twaalf jaar woonde, had ik pas weer contact met mijn familie. Ze wilden niet dat ik met een moslimman ging samenwonen.

In het begin, de eerste zeven jaar, toen ik nog geen verblijfsvergunning had, vond ik het moeilijk hier. Ik zag huizen, maar geen mensen. Ik had geen contacten. In Israël had ik veel contacten met mensen, met burens. Hier niet.

Toen ik mijn verblijfsvergunning kreeg en in Nederland mocht blijven, ging ik in Amsterdam naar school om de taal te leren. Twee keer per week, vier jaar lang, 's avonds van 19.00 uur tot 22.00 uur. Daar ontmoette ik vrienden en vriendinnen. Nu ben ik hier gewend. Zeg je tegen mij: 'ga je in Israël wonen', dan kan ik dat niet meer. Daar is het een ander leven. Ik vind het hier nu goed wonen. Ik woon nu 31 jaar in Nederland.

Vandaag is het Soekot (Red.: loofhuttenfeest, dit is een joods feest dat zeven dagen duurt, en waarbij herdacht wordt, dat de joden veertig jaren lang in hutten in de woestijn omzwierven). Je maakt dan een huisje buiten met glitters, zoals met de kerstdagen, en dan ga je buiten eten en bidden. Dat vieren we.

Als hobby doe ik met pailletten, met glitters foto's maken en breien, alles met mijn handen.

Ik wil dit blijven doen, vind het leuk om hier te komen en voel me hier thuis. Ik vind jullie heel aardig.

21-09-2021